Dalarö den 6 Aug. 1882.

Min kära broder August!

I dag har jag haft nöjet att emottaga ditt bref af den 1 d:s med de närslutna fotografierna. Att den fråga, du ställde till mig, väckt mitt intresse, kan du lätt förstå. Mottag här skyndsammast möjligt mitt svar.

Frälsaren i Getsemane (haut-reliefen) måste hafva synnerligen tilltalande figurer och, med afseende på den plats, som kyrkan erbjuder för altarprydnad, vara synnerligen lämplig; då jag deremot känner mig något fruktande för, huru den större gruppen skulle

visade fotografierna. Morbror ansåg, att den större bildgruppen skulle vara förmer: „den der förstår den stora allmänheten, men den andra förstår hon icke". Jag tror, att han har rätt. Alltså: min tanke är, att om icke priset och icke utrymmet lägger hinder i vägen, så är Golgatha-gruppen att föredraga framför Gethsemane-gruppen. Men om du pröfvar annorlunda, skall du icke låta mitt votum binda dig. Att du icke tager den färgade, tror jag vara alldeles rätt. Skulle man icke lämpligen kunna stänga för fönstret ofvan altaret?

Var innerligen helsad! Gud gifve dig godt. Din tillgifne broder Carl

Helsningar från hela härvarande slägten. Carolina har rest till Marstrand.

skulle med händigen till
utrymmet komma att taga
dig ut. Detta måste du
sjelf afgöra: jag kan ej rätt
föreställa mig saken. Men
detta förutskickadt, vill jag
säga, att jag tror att den
större gruppen (Christus på
korset) skulle för uppbyg-
gelsen mera tala till folket,
samt att jag för min del
aldrig varit rätt tillfreds
med den der engeln som
håller kalken, utan har det
alltid gjort intrycket af något
misstag i compositionen på
mig — jag menar, att man
satt kalken i händerna
på engeln, som visade sig
för att styrka Herren till
att dricka den kalken, som
Fadren hade räckt honom.
„Är det möjligt", sade Herren,
„så gånge denna kalken ifrån
mig". Och honom syntes en
engel och styrkte honom;
alltså räckte icke någon
ny kalk, utan meddelade en
kraft till att dricka den redan
räckta. Som sagdt, compo-
sitionen har, hvad engeln be-
träffar, synts mig något kän-
slosam, icke sund. Men ännu
en gång: synnerligen behaglig
måtte den bildgruppen vara.

Jag mottog ditt bref
och skrifver detta svar
nu på en söndag, en
angenäm söndag, till hvilken
både morbror Deutsch och
broder Vilhelm kommit
hit som gäster. Jag före-

i din hytt. Knifven skall jag söka sända med det första.

Djurgården, Rosenvik 21 Okt. 82.

Käre broder August!

Af ditt nyss emottagna bref ser jag, hvilken barmhertighetsbevisning du åter i lekamlig måtto erfarit genom den så ovanligt gynnsamma resan. Ack, att vi också kunde i djupet af vårt hjerta erkänna en sådan godhet och i tron vara tacksamma mot vår Gud! Förunderligen vackert ingår nu också Oktober. Här är nu sommarvarmt och stilla lugnt, och träd och mark fullt gröna. –

Redan innan ditt
bref underrättade mig om,
att du saknade en räkning,
hade jag återfunnit den
– han låg på chiffonieren
i ditt sofrum – och har
nu tagit den i förvar för
din räkning. Blefve tillfälle
med någon Kalk-resande,
så skulle jag försända dej.

Af tidningarna har
du sett, att Fru Peyron,
Vilhelms svärmor, slutat
sina lefnadsdagar, i det
närmaste 70 år gammal.

Jag har nu ganska
jemn sysselsättning genom
mitt vice-pastorskap, och
har det för öfrigt så
trefligt ordnadt i mitt
rum genom en liten om-
ändring af möblerna.

Jag känner mig
nu uppfordrad att, du
möjligt, vinnlägga mig att
något mer taga vara på
Herrens tjenst i ditt yttre,
än jag tillförne gjort.
Måtte Gud i nåd göra mig
skicklig dertill.

Utan vidare för denna
gång, endast besvarar
jag de förmodade hels-
ningarna från de dina,
som du öfversände

Tillgifvet
Carl N. Byn

P.S. Nilsson säger att
din resväska var ~~[illegible]~~ inom
hans ögon, till dess den af
borstaren Andersson insattes